

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS,
 ET DOMINI NOSTRI DOMINI 5.
BENEDICTI
 DIVINA PROVIDENTIA
 PAPÆ XIV.
CONSTITUTIO
 SUPER DESIGNATIONE CONFESSA-
 riorum extraordinariorum pro Monialibus.

HISPALI, M.DCC.XLVIII.

Ex Typographia D. Florentii Joseph de Blas & Quesada,
 ejusdem Civitatis Typographi Majoris.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATERIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI
BENEDICTI
DIVINA PROVIDENTIA
PAPE XIX.
CONSTITUTIO
SUPER DESIGNATIONE CONCLAVI
IUDICIA EXCUSATIONIBUS MUNIFICIS

MISERICORDIA MDCCXVII

Ex Librariis D. H. & J. L. de B. G. Geysae
Chilgau Civitate Lypogalapie M. 1717.

BENEDICTUS EPISCOPUS, SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

ASTOR ALIS curæ Nobis imposi-
tæ munus hanc inter alias sollici-
tudinem à Nobis exposcit, ut pu-
fillorum animis in afflictione &
angustia constitutis opportuna fo-
latia, ac remedia afferre non ne-
gligamus, quorum ope interio-
rem conscientiæ tranquillitatem
recuperare, aut conservare va-
leant, sine qua impossibile est
debitam Omnipotenti Deo servitutem alaci, & promp-
ta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflic-
tionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in
Claustris degentes, quibus certus & unicus Sacramenti
Pœnitentiæ Minister à Monasterii Prælato ad tres ut
minimum annos designari solet; cui si aliquando, præ-
pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes con-
scientiæ suæ recessus aperire audeant, atque ideo Con-
fessiones integritati detrahere incipient, in barathrum
perditionis æternæ se ipsas miserè conjiciunt. Quod sanè
haud raro evenire, satis Nobis exploratum, atque com-
petum est, tūm ex iis, quæ in Apostolicæ Pœniten-
tiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus
constituti plurium annorum spatio munus Doctoris in De-
cretis in eodem Officio sustinuimus; tūm etiam ex iis,
quæ in Episcopalis Anconitanæ primū, deinde in Me-
tropolitana Bononiensis Ecclesiæ regimine, frequenti usu
cognovimus; tūm demùm ex his, quæ sæpius ad Nos in
Petri Cathedra octavum jam annum Dei miseratione re-
sidentes, deferri contingit, sive ex parte diversarum hu-
jusmodi Monialium, quæ animarum suarum angustias pa-
ternis oculis Nostris identidem subjicere coguntur, sive
ex parte Venerabilium Fratrum Nostrorum Ecclesiarum.

Proœmium.

*Vigilantia Ponti-
ficiis in procuranda
conscientiarum se-
renitate.*

*Principue in Mo-
nialibus, que cer-
tum habent Con-
fessarium.*

Antistitum, qui Nobis earundem Monialium in suis Diœcesisibus existentium calamitates, ex præallegata causa ortas, aut viva voce, aut per Literas non semel repræsentarunt, ac super ea re Apostolicæ providentiæ opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritualibus indigentibus per hanc nostram perpetuò valitaram Constitutionem opportunè prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris disciplinæ auctoritate roboratam Legem tollere, aut abrogare, qua generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxat Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libito sibi deligere; sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi Legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detimento, aut periculo servi possit videatur; in promptu sit opportunæ dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admovere.

Ideo firma remanente lege de unicō Confessario ordinario.

Sententia Divi Thomæ Aquinatis pro concessione Confess. extraordinari.

Decretum Concilii Tridentini, ut deputentur bis, aut ter in anno.

Sanè jam dudum Sanctus Thomas Aquinas Scholarum Princeps, Ecelesiaeque Doctor, in *Supplemento tertiae Partis, quæst. 8. art. 4. ad sextum, sive in quartum sententiæ* Confessiarum, ex quo Commentario delumptum est hujusmodi *Supplementum*, hoc Superioribus monitum dedit, ut Subditis suis, quibus certum & unicum Confessarium designare solent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; preptereâ, quod multi infirmi & imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent sine sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui Sacerdoti à Superiori designato aperire. Jam vero Sacrosancti Concilii Tridentini Patres, hanc legem districtè sanxerunt, *sess. 25. cap. 10. de Regulari*. ut Episcopi, aliique Monasteriorum Prelati, subiectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium, duabus, aut tribus vicibus in singulos annos, exhibere debeant, per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia de causa præscriptum fuit, quām quia satis constabat, nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeò ut necesse omnino sit, alterius Confessarii copiam ipsis suppetere, ut apud hunc de peccatis suis integrè, ritè, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probè ani-

animadvertisit Magnus Ecclesiæ Dei Sacerdos S. Carolus Sanctus Carolus Borromæus, qui prædicti Concilii Tridentini absolutiō- Borromæus Decre- nem ope sua plurimū juvit, ejusque executionem, & ob- ti executionem ur- servantiam in sua Mediolanensi Civitate & Provincia non get.

sine immensis laboribus & curis invenit; Is enim hac de re ita decrevit: *Præterea Superiores, ex decreto Sacri Tridentini Concilii, quotannis idoneum Confessorem extraordinarium Monialibus sibi subjectis exhibeant, cui current, ut universæ confiteantur, ut quæ hujusmodi indigent medicina, propter aliquem occultum animæ morbum, neque ipsæ eam postulare, aut accipere ab iustato Confessore unquam auderent, liberiùs mederi suis malis possint, ac Daboli laqueos evadere, unà cum reliquis Confessario nova sua peccata confitendo: uti legere eit in Actis Ecclesiæ Mediolanen. impress. anno 1599. pag. 53. in Editione au- tem Lugdunensi, tom. 1. pag. 46.*

Porrò quicumque Conciliaris Decreti sensus penitiū introspicerit, non modò salutarem illius providentiam facile agnosceret, sed & circumspectam ejusdem æquitatem mirari debet. Superioribus enim tantummodo injungiatur, ut duabus, tribusvè vicibus infra annum, Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant; bis, aut ter in anno offeratur; Hujusmodi autem Confessarius jubetur earum omnium confessiones excipere, quotquot idem confiteri velint: *Qui omnium confessiones audire debet. Neque tamen omnibus & singulis Monialibus præcipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confiteantur. Ni- hil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio de- gentibus, tam scilicet à Superiorissa, cæterisque Monia- libus Professis, atque Novitis, quam à Secularibus, quæ vel educationis causa, vel alio titulo, in eodem Mo- nasterio cum debitib[us] facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessario singulæ se fiant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sa- cramentalem Confessionem, ab ipso accipienda. Atque ita prudentissimè consultum est, ne, si Moniales aliquæ extraordinarium Confessarium adirent, aliæ autem coram ipso non comparerent, suspiciones, atque oblocutiones excitarentur; & illæ quidem censerentur necessarias ha- buisse causas, ob quas ad extraordinarii opem confugere coactæ essent; aliæ verò ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem com- muni Doctorum calculo comprobata[m], san. mem. Præde- cessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo (quod est XV:*

Deputatio Con- fess. extraordinar. favorabilis Mo- nialibus.

Quæ solum tenen- tur singulæ coram eo se fijere.

**Pontifex extendit
cupit eandem re-
gulam ad omnes
Mulierum Com-
munitates.**

6

*in secunda Parte ipsius Bullarii) inviolabilitè servari man-
davit, eandemque omnium Diœcetum consuetudo rece-
pit. Nec aliud Nobis hac in re addendum superest, nisi,
ut Venerabiles Fratres nostros Ecclesiarum Antistites eni-
xè hortemur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis
Claustralibus Monialibus in præmisso decreto loquatur, ni-
hilominus eandem disciplinæ formam observent, tam cum
aliis Monialibus, quæ licet Clasuræ legibus minimè ad-
strictæ sit, in communitate tamen vivunt; quam cum
alias quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Cœ-
tibus, seu Conservatoriis, quoties tam illæ, quam istæ,
unicum Ordinatum Pœnitentiaz Ministrum à Superioribus
designatum habeant. Quæcumque enim circa Moniales in
rigorosa clausura viventes cavenda sunt, eadem in aliis
quibuscumque Mulieribus, sive Regularibus, sive Sæcula-
ribus, in Communitate, aut Collegio degentibus, locum
habere possunt; ideoque pari providentia, iisdemque reme-
diis arceri, aut emendari debent. Et nos quidem, quum
hanc consuetudinem offerendi Confessarios extraordinarios
bis, aut ter in anno singulis tam Monialium non Clau-
stralium Communitatibus, quam piis alias Puellarum,
& Mulierum Cœtibus, & Communitatibus in nostra Civi-
tate, & Diœcesi Bononiensi induxerimus; (qua de re ex-
stat Edictum nostrum num. LVI. inter Pastorales Institu-
tiones Italico primùm sermone à Nobis vulgatas, deinde-
que in Latinum conversas) omnibus teitari possumus,
vel potius debemus, uberem spiritualium utilitatum
Messel Nos indè evidentè collegisse.*

**Dubia quædam
circa Concilii De-
cretum orta decla-
rat.**

I.
**Ad quem perte-
neat Confessarium
extraordinarium
Monialibus offer-
re.**

Quum verò super relati Conciliaris Textus intelli-
gentia nonnullæ quæstiones aliæ excitatae, eademque jàm
pridem per opportuna Sedis Apostolicæ decreta definite
fuerint, operaæ pretium ducimus hujusmodi definitiones
ab omnibus, ad quos spectat, omnino tenendas, atque
servandas, his nostris Apostolicis Literis complecti, &
auctoritatis quoque nostræ robore communitas, in præ-
dictorum omnium notitiam deducere. Et primo quæsitus
fuit, ad quem Superiorem pertineat extraordinarium
Confessorem Monialibus deputare, atque offerte: Sed
facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto nostro
ratam habemus; hujusmodi scilicet deputationem ad
eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii
Ordinarii electio & deputatio; ideoque Episcopus, sive
Ordinarius Loci, qui Monialibus sibi subjicit Confessarii
Ordinarium dare consuevit, idem Confessarium ex-
traordinarium bis, aut ter in anno, ad normam Tridentinæ

tinæ Sanctionis, eisdem offerre tenetur; Prælatus vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare & constituere, ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium in vim præfati decreti, & juxta easdem Constitutiones, duobus, aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen ideo regulariter obtinere diximus; quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo hac in re negligens esset, ut Monialibus suis, bis, tertè in anno, extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret, obtemperans, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsius sollicitudinem, aut curam esse; tunc volumus Dil. Fil. nostrum S. R. E. Cardinalem modernum & pro tempore existentem Majorem Pœnitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, earumque Monasterio extraordinarium Confessarium, ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium confessiones ab ipso Ordinario Loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis; & opportunis facultatibus, concedere, & deputare. Quod si Prælatus Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario bis, aut ter in anno Monialibus sibi subjectis exhibendo, similiter implere neglexerit, tunc locus fiet Decreto Congregationis S. R. E. Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem, & executionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo icili cèt eadem Congregatio ad quæstionem ab Episcopo Vercellensi propositam die 23. Augusti anni MDCXXXI. rescripsit, ut infra: *Episcopus Vercellen. supplicat sibi responderi, an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus subjectarum spectet ad Ordinarium Loci: Sacra Congregatio censuit, ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentiae eorundem Regularium; ut videre licet Decretor. libr. 14. pag. 493.* Nec aliter respondit quæstionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni MDCXLVII. ut legitur *Decretor. lib. 18. pag. 327.* Quæ quidem rescripta & Decreta Nos etiam prætentium tenore, & Apostolica auctoritate, in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Textum citati capituli 10. utque etiam jam usque ab anno MDLXXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Car-

Ordinariorum negligentia suppleri debet à Cardin. Majori Pœnitentiario.

Superiorum vero Regularium, ab Ordinariis locorum.

II.

An Monialibus concedendi sint Cœffissarii peculiare extra Ordinem.

dinalium Concilii Interpretum, qui subsequens Rescriptum, quod extat Decret. lib. 4. pag. 90. Sacra, &c. censuit, extraordinarium Confessorum offerendum non alicui Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universè, ut omnium confessiones audire debeat; in arbitrio tamen cuiusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario velit confiteri: Hinc ortum habuit alterum controversiæ, seu dubitationis caput; an, scilicet, ubi jam universæ Communictati bis, terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, & nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petit, an, inquam, hujusmodi petitioni sit indulgendum. Id autem primo loco quæsumum fuit, proposito casu Monialis graviter ægrotantis, quæ in mortis periculo, pro spirituali consolatione, postulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit Ordinarius Monasterii Confessor, suprema sibi Ecclesiastice pietatis officia, & Pœnitentiæ Sacramentum ministrare. Huic annuendum facile esse, prædicta Congregatio plures judicavit, ut videre est ipsius Decretor. libr. 18. pagin. 322. à tergo, sub die 6. Aprilis anni MDCXLVII. & eodem libro pag. 586. die 22. Februarii anni MDCXLIX. quæ pariter Decreta à Nobis præsentium tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subjectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expertentibus, peculiarem confessarium concedere debeant; iidemque etiam id ipsum præstent erga Moniales Regularibus Prælatis subjectas, quum aliqua ex illis à suo Superiori Regulari hujusmodi gratiam impetrare non potuerit. In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Pœnitentiario, non ideo, quia nequeat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa præsumitur via recurrendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus & modus suffpetat; ad eum pertinebit, èdem prorsus ratione peculiaribus supplicantium necessitatibus providere, quā dictum est superius, universæ Religiosæ Communictati ab ipso consulendum esse.

*Quid in casu insuperabilis reluc-
tantiæ adversus Confessorem ordi-
narium.*

Aëtum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proximæ, Ordinario tamen Ministro confiteri obfirmatè recusant. Itarum quoque animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeoque, ubi earum reluctantia superari nequeat, Confessarius extra ordinem deputandus est, qui ea-

carum confessiones peculiariter excipiat. Id vero, circa Moniales Episcopo, seu Ordinario Loci subjectas, ab ipso Ordinario praestari debet. Quod autem ad illas pertinet, quae Regularium regimini subsunt, ad Regularem Praelatum pertinet. servatis servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad confessiones Monialium; vel si Sacerdos ille, cui eiusmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis confessione, & pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali communem Confessarium recusanti nullo pacto adduci possit; jam huic casui provisum est per Decretum anno MDLXXIII. à praedicta Congregatione Concilii editum, & à fel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum confirmationis nostræ auctoritate roboramus. Decreti verba relata libro 1. Decretorum ipsius Congregationis, pag. 66. a tergo, haec sunt: *Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confessariis Regularibus. Dubitatum fuit, an Episcopus Regiensis posset dare dictæ Moniali Confessorem alterius Ordinis Regularem, vel Secularem, cui illa semel, vel pluries confiteatur peccata sua, & a quo absolviri possit. Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis, vel Secularem.* Præterea nihil obstat, quo minus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Majorem Pœnitentiarium, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputationem Confessarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.

Quæsitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque ægrotant, neque recusant Ordinarium Pœnitentiæ Ministrum à Monasterii Praelato pro universa Comunitate deputatum; verum pro majori animi sui quiete, atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium confessiones jam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidi-

dimus plus nimio severos ; qui aspera quadam verborum brevitate respondebant , quod quum Moniali postulanti libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti , qui univerx Communitati non semel eo anno jam datus fuerat , tunc oportebat eam conscientiae suæ consuluisse : Quod si oblata commoditate uti nouuerat , id sibi imputaret , neque pergeret Superiori molestiam afferre , ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet . Nobis autem objicientibus , Monialem hujusmodi ad Apostolicæ Poenitentiaræ Officium facile recursum habituram , ibique haud ægrè impetraturam id , quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset ; iterum constantè respondebant , extraordinarum hujusmodi confessarium , post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem , ab alio quidem concedi posse , sed à se nunquam concessum iri .

Nimius Prælatorum rigor improbat.

Cautela adhibenda memorantur.

Sanctus Franciscus Salesius quartus in anno indulgebatur extraordinarium.

At vero , neque tunc Nobis arridebat , neque profecto nunc Nobis placet rigida isthæc agendi ratio ; Persuasum enim habebamus , adeoque habemus , non solum integræ Communitati , sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus , quæ justè & rationabiliter petuntur , maximè quum illæ ad earum conscientiae quietem , & securitatem conferre dignoscuntur . Neque sanè hujusmodi postulationes , aut temerè exauditi , aut sine causa rejici debere censemus ; sed inquitendum in primis eslet de qualitatibus tūm Monialis ; quæ Confessarium extra ordinem petit , tūm confessarii , qui ab ea requiritur ; ut utrisque diligentè inspectis , deliberari possit , an illius votis annuendum sit , an non . Si enim Monialis ex una parte nullum det adversæ suspicioni locum , ex altera verò Confessarius non modò legitimam Ordinarii approbationem , sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat , nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Prælatorum in renuendo propositum ; nec intelligimus , cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati , juxta legem Concilii Tridentini , oblatum , nulla omnino Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium , cuius consilio , & opera , justis fortassis de causis , indigere se arbitrentur . Non ita sanè hac de re sentiebat sapientissimus ille animarum Rector S. Franciscus Salesius , cuius doctrinæ summam ex illius Operibus , tūm editis , tūm manuscriptis , collectam , bon. mem. Joannes Petrus le Camus , Episcopus Belle-

cen-

censis justo volumine complexus est, cui titulum fecit
Spiritus Sancti Francisci Salesii. In hujus compendio,
quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Ve-
netiis anno MDCCXLV. pro quarta vice Typis editum
est, part. 17. cap. 6. aperte legitur, quod, quum Bea-
tus Episcopus non ita intellegeret præmissum Concilii
Tridentini Decretum, ut vetitum existimaret, Confess-
sarium extraordinarium, pluribus etiam quam tribus vi-
cibus in anno, Religiosæ Communitati offerre; quæ qui-
dem sententia plures habet suffragatores, quos refert
Diana in *Editione coordinata*, tom. 7. tract. 1. resol. 348;
non solum solebat suis Monialibus Visitationis Beatæ
MARIAE Virginis quater in anno, videlicet in singulis
Hebdomadis quatuor Temporum, Confessarium extra-
ordinarium deputare; verum etiam earum respectivis Su-
perioribus commendatum reliquit, ut singulis Moniali-
bus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiscreta
affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium
peculiariter peterent, haud se difficiles in eo conce-
dendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven-
mem. Gregorius Cardinalis Barbadicus, Episcopus Pa-
tavinus; Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius
Generalis Joannes Clericatus in *Tractatu de Pœnitentia*,
decis. 41. num. 7. & Patrum Tridentinorum decretum
quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate, &
Dioecesi existentia quotannis re ipsa exequebatur, & ni-
hilominus exorari se patiebatur à Monialibus, quæ alia
quando rationabilibus de causis peculiarem pro se Con-
fessarium expeterent. Hujusmodi regulis, & exemplis
nostram quoque agendi rationem in spirituali Monialium
regimine conformare curavimus; maximumque utilita-
tis, & quietis fructum Nos inde percepisse cognovimus.
Quapropter Venerabiles Fratres Ecclesiarum Antistites,
atque Dilectos Filios quarumcumque Religiosarum Mu-
lierum Rectores hortamur in Domino, & enixè mone-
mus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere
non recusent, & non adeò difficiles se præbeant pecu-
liaribus Monialibus extraordinarium Confessarium ali-
quando expetentibus; quin potius, nisi aut Monialis
postulantis, aut Confessarii requiriti qualitas aliter fa-
ciendum suadeat, earum justis precibus obsecundare
studeant: illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuilibet
Moniali Cardinalem Majorem Pœnitentiarium adire,
cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus Locorum
Ordinariis à Romano Pontifice tribuitur, nihilominus

Nec excludebat
casus peculiaris
indigentiae Mo-
nialium.

Eosdem sensus
fovebat Cardin.
Barbadicus.

Pontifex hortatur
Prælatos, ut justis
Monialium peti-
tionibus benignè
intendant.

ea est aliquando necessitatis urgentia ; ut remedium, quod de longinquo petendum est , non satis tempestivè adveniat : Et quamvis etiam quoremlibet negotiorum expeditiones , quæ in Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ fiunt, ab omni vel minima pecunia solutione inviolabilitè sint immunes ; non omnibus tamen Monialibus facilè est invenire, qui earum negotia in Urbe procurare velit , & possit.

IV.

**De qualitatibus
Confessarii extra-
ordinarii in gene-
re.**

Jam verò postrema superest quæstio , nimirūm de qualitatibus Confessarii extraordinarii , qui vel pro universa Monialium Communitate , vel pro aliqua Moniali peculiariter deputari debeat. Porrò nullo unquam tempore dubitatum fuit , an in hujusmodi Sacerdote ætatis maturitas , morum integritas , prudentiæ lumen requiratur ; quas quidem dotes in eo , qui ad hujusmodi munus adhibetur , necessarias esse , omnes fatentur. Sicut etiam minimè dubitatur , quin idem ab Ordinario Loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat , quem hujusmodi approbatio , ex Apostolicarum Constitutionum lege , omnino requiratur non solum in omnibus , tām ordinariis , quām extraordinariis Confessariis , qui Monialibus , etiam Regularibus subjectis , ab earum respectivè Superioribus deputantur ; sed etiam in iis , qui à Cardinali Majori Pœnitentiario conceduntur , etiam Apostolica Sede vacante , quo nimirūm tempore amplioribus is pollet facultatibus ; ut videre est in nostra Constitutione super illius facultatibus edita , quæ est 95. in Tom. I. Bullatii nostri , ubi paragrapho 54. eidem conceditur , ut , vacante Sede , Monialibus Confessarios extraordinem valeat deputare , si eos ex aliqua rationabili causa petierint , pro earum libitu , inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium confessiones , eligendos. Quamobrem ad id dumtaxat redacta est controversia , an scilicet è Clero Sæculari , an verò è Regulari eligendus sit hujusmodi Confessarius ; tūm inter Regulares , an assumi possit ex quolibet Ordine aliás permisso , an verò semper deputari debeat ex ipso Ordine Prælati Regularis , ad quem Monasterii regimen spectat.

**An semper depu-
tari debeat ex eo
Ordine , cuius est
Monasterii Præ-
latus.**

**Quid de consue-
tudine.**

Sanè pro Monialibus Episcopo immediatè subjectis , regula est , ut Ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Sæcularis. Extraordinarium verò ex Ordinibus Regularibus sapientissimè assumi apud plerosque Episcopos usu receptum esse constat ; deficiente forsitan per singulas Dioceses Sæcularium Presbyterorum ad id munieris idoneorum copia. Regulares autem Prælati Monialibus sibi sub-

subjectis Confessarii Ordinarii designant è suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum à sèpè dicta Congregatione Concilii editum die 26. Septembris anni M'DXCV. ac relatum in libr. 8. Decreto-rum, pag. 149. à tergo, ubi sic legitur: *Sacra, &c. respon-dit: Superiores Regulares teneri offerre Confessarium ex-traordinarium ejusdem Ordinis; alterius verò Ordinis pos-se quidem, sed non teneri.* Nunquam tamen, quod me-minerimus, ulium Sacerdotem Sæcularem, aut diversi Ordinis Regularem, vidimus à Regulari Prælato Monialibus sibi subjectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentiae Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regulari regimi-ni subjectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Con-fessarium eligendum ex eo Ordine, cuius est Monasterii Prælatus; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem, ad audiendas earum Monialium Confessio-nes deputare.

At quum superioribus annis Apostolicæ Sedi exposi-tum fuisset, pluribus de causis, insque gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum, quam planè necessarium videri, ut Monialium Monasteria Re-gularium regimini subjecta, semel saltē in anno Con-fessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem, aut è Sæculari Clero Presbyterum haberent; hujus rei examen, jubente fœl. recordat. Prædecessore nostro Inno-centio Papa XIII. assumptum fuit à peculiari Congrega-tione ex quinque tunc existentibus S. R. E. Cardinali-bus composita, cui Nos tunc in Minoribus constituti, in Secretarii munere operam præstabamus; quæque, per annum & ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, & definienda complura Ecclesiasticarum quæstionum capita, quæ deinde inserta sunt in Aposto-licis Literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii anni MDCCXXIII. quarum initium est: *Apostolici Ministerii*, quæ etiam san. mem. Prædecesso-re quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma speci-fica confirmatæ fuerunt, per alias similes Literas, datas die 23. Septembris anni MDCCXXIV.

Cum autem negotia, quæ in ea Congregatione trac-tabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de-
resti-

29
Regulares deputa-re possunt Confes-sarios extroordi-narios etiam ex alio Ordine, vel Sæcularem.

Controversia sub Innocentio XIII. examinata in Congregatione parti-culari.

*Eius Congregatio-
nis Scopus , Tri-
dentini Concilii
observantiam ins-
taurare.*

restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholici Orbis Regionibus , ut ferebatur, non parum labefactata , unicè ageretur ; necessarium minimè judicatum fuit , aliquem velut in judicium vocare , ad deducenda jura , si quæ sibi adversus illa , quæ decernenda viderentur ; competere forsitan putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat , ad singula proposita capita totidem Dissertationes , unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas , elucubrare ; ad demonstranda videlicet fundamenta illius disciplinæ , quæ in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit , quum in eadem Congregatione , ut præfertur , in deliberationem venit , an decernendum foret , ut Regulares Monasteriorum Prælati , una saltem ex tribus vicibus , quibus extraordinarium Confessarium Monialibus , sibi subjectis in annos singulos exhibere debent , aliquem Sæcularem , aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur , utque ipsis hac in re deficientibus , liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum suppliere , & emendare.

*Nihilominus in
hoc casu admissi
sunt Regulares ad
contradicendum.*

*Novæ cautelæ à
Pontif. adhibitæ.*

Verum quum Regularibus innotuisset , à prædicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentio- ni contrarium , utpotè qui minimè adstringi volebant ad hujusmodi annuam deputationem Confessorum .extraordi- nariorum è Clero Sæculari , vel ex aliis Ordinibus , nonnullarum Religionum Procuratores Generales petie- runt admitti ad deducendas rationes , quas hujusmodi Decreto obstatu-
sent , ac suam , totiusque Coetus Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos de- fendi curassent ; sed nihilominus prædicta Cardinalium Congregatione in priori sententia permansisset ; placuit præfato Prædecessori Innocentio , antequam Decretum hujusmodi approbatione sua confirmaret , aliorum Car- dinalium sententias audire. Itaque exclusis illis omnibus , qui ex ipsis Pontificis deputatione in præcedentibus Sessionibus per annum integrum negotia discusserant ; iisque advocatis Cardinalibus , quibus exhiberi secreto fecerat conscriptarum allegationum exempla ; Nobis etiam adesse jussis , qui rationum momenta à priori Congregatione præ oculis habita , si opus esset , expo- nere possemus ; novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit , in qua iterum proponita quæstio diligentè , ac mature discussa fuit ; ac de- mù ipse Pontifex , de ipsius Congregationis consilio , &

& assensu, super hac re decrevit, ut sequitur: Cumque Tenor resolutionis ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius a Pontifice tunc bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnia edita. nium Confessiones audiat; si in posterum Superiores Regulares, quoad Monasteria ipsis subjecta, toties praedictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Seculariem, aut Regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio, & conscientia, deputationem hujusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut praetextu, a Superioribus Regularibus valeat impediri.

Prescriptum sanè fuit hujusmodi Decretum ex occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini; verum ipsius Decreti vigor ad eas dum taxat Regiones minimè restrictus fuit; quum & animatum pericula, quæ ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subjectis locum habere possint; & quæcumque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum Statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subjectorum, fuerint desumpta. Cumque judicatum fuerit, ea omnia nequam obstare; quo minus ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculia- rium quarundam Regionum necessitates Apostolicæ Sedis eo tempore expositæ, illud tamen generale sit, & universos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Praelatos afficere debeat. Cum vero deinde alter laudatus Pradecessor Benedictus XIII. Innocentii Literas in forma specifica confirmarit, Nobis constat, illius men tem fuisse, ut hujusmodi Decretum universalis, & inviolabilis legis vim obtineret. Super quoniam omnino ne ulla apud aliquos supersit dubitatio; Nos ipsi, praesentium Literarum vigore, ac Motu proprio, & certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, ipsum relatum Innocentii Praecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque præceptum, ad omnia per Orbem ubique existentia, & Regularium regimini subjecta Monialium Monasteria, quantum opus sit, expresse extenderentes & ampliantes; decernimus atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentesimo quadragesimo nono a Nativitate Domini de-

Pontifex eam ex-
pressè extendit ad
omnia Monasteria
Regularibus sub-
jecta, cum præcep-
to, &c.

decurrendo, Regulares Monasteriorum Prælati teneantur, bis, aut ter in anno Confessarium extraordinarium universis Monialibus in iis degentibus offerre; si verò ipsi forsitan hujusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra præscripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis Regularis Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; ita ut præfatæ Moniales semel saltem in anno Confessarium extraordinarium è Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Episcopos Dioecesanos, omni appellatione remota, devolvatur jus supplendi eorundem Prælatorum defectum (si nempè penitatis rerum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno, quam in altero casu, aut è Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsoforum arbitrio, deligere possint, & valeant.

*Commissio Card.
Urbis Vicario pro
præmissorum execu-
tione.*

Quocircum dilecto Filio nostro Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali, moderno Nostro, & pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe ejusque districtu Vicario in Spiritualibus Generali, earundem præsentium tenore committimus, & mandamus, ut haec nostra Decreta, atque Statuta, tam in omnibus ejusdem Altitudinibus Urbis Monasteriis, quæ Regularium regimini subsunt, quam in aliis quibusque Regularium, aut Sæcularium Mulierum, aut Puellarum Domibus, seu Collegiis, atque Conservatoriis, quibus unus ordinarius Confessor à Superioribus deputari solet, in omnibus & per omnia, juxta earundem Literarum præscriptum, exactissime observari, & adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romæ quidem ferri, & publicari, sed eas minimè in ipsa Urbe ad effectum perduci.

*Item omnibus Pa-
triarchis, Archie-
piscopis, & Epis-
copis.*

Eandem porro curam, & sollicitudinem injungimus, & demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis; quibus, ut satis perspectum putamus voluntatis nostræ studium, tam in eorum rationabilibus querelis, justisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irreplisse indicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo, sed veteres ut plurimum leges, & regulas, vigili Prædecessorum nostrorum providentia jam pridem constitutas, in pristinum, debitumque vigorem & usum revo-

can-

cando; Ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli Pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quæ contra leges fiunt, inutiliter deplorando declament; sed ut illa de medio tollere current, adhibitis opportunitis remediis in eum finem jam præstitutis; implorato etiam Apostolicæ Sedis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctorati, & legum executioni afferri contingat, omnesque diligentias, & curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Quoniam verò tam in superius allegato Clementis XI. Edicto, quam in Synodalibus plurium Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspicimus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communictati deputatus ministerio suo fungitur, ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat, multoque minus præsumat per id temporis alicujus Monialis, sive Superiorissæ, sive Novitiae, sive Conversæ, neque demum alterius cujuscumque personæ intra septa Monasterii, aut piæ Domus commorantis, Sacramentalem Confessionem audire; Nos, id quoque approbatione nostra roborantes & confirmantes, statuimus, & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subjectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communictates attinet, quibus ipsi præsunt, pro hujusmodi Legis implemento advigilant, & contravenientes meritis poenis coerceant, & afficiant.

Ac demum quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communictati generaliter, vel peculiariiter alicui personæ in Monasterio degenti, concessi, ac deputati fuerint, districtè inhibemus, sub poenis adversus accedentes ad Monasteria Monialium, & cum ipsis conversantes, præsertim Regulares, à Prædecessoribus nostris quandocumque statutis (quas etiam præsentium vigore confirmamus, & innovamus) ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare & fovere, etiam sub spiritualis causæ, aut necessitatis obtentu & colore, audeant, aut præsumant.

Decernentes, ipsas præsentes Literas, atque omnia, & singula in eis statuta, atque præscripta, etiam si quicunque in iisdem interesse habentes, seu habere prætendentes, ad id vocati, & auditи non fuerint, nec præmissis consenserint, aut alterius cujuscumque gene-

*Durante Confessarii extraordina-
rii munere, Ordinarii Confessarii
munus cesseret.*

*Extraordinarius
verò, ex parte offi-
cio, se abstineat,
etiam ab accessu
ad Claustra.*

*Clausulæ pro præ-
missorum firmita-
te.*

ris defectus forsán adversús eas objiciatur , semper , & perpetuò valida , & efficacia esse , & fore , & ab omnibus , ad quos spectat , atque in futurum spectabit , inviolabilitè etiam perpetuò observari . Sicque , & non aliter , in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios , & Delegatos , etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores , & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationes ordinarias , aut peculiaritè deputatas , aliosque Cardinales , etiam de Latere Legatos , ac Vice-Legatos , & Apostolicæ Sedis Nuntios , judicari , & definiiri debere ; sublata eis , & eorum cuilibet , aliter judicandi , definiendi , ac interpretandi facultate , & auctoritate ; atque irritum , & inane decernentes , quidquid secùs à quoquam scientè , vel ignorantè contigerit attentari .

Derogatio contra.

riis.

Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis , ac in Universalibus , Provincialibus , & Synodalibus Conciliis editis generalibus , vel specialibus Constitutionibus , & Ordinationibus ; necnon quarumcumque Ecclesiistarum , & Ordinum Regularium , seu Congregationum , aut Societatum , & Institutorum , etiam S. Joannis Hierosolymitani , aliorumque Militarium Ordinum , seu Monasteriorum Virorum , aut Monialium , aliarumque piarum Domuum , etiam juramento , confirmatione Apostolica , vel quavis firmitate alia roboratis statutis , usibus , & consuetudinibus , etiam immemorabilibus ; Privilegiis quoque , exemptionibus , & indultis , etiam in corpore juris clausis , aut Literis Apostolicis , cuilibet præmissorum , sub quibuscumque verborum tenoribus , & formis , etiam hic de necessitate exprimendis , ac cum quibusvis clausulis , & decretis , etiam irritantibus in genere , vel in specie , & derogatoriis derogatoriis , quomodo libet in contrarium concessis , ac plures confirmatis , approbatis , & innovatis ; quibus omnibus , & singulis , hac vice dumtaxat , & ad præmissorum effectum , illis aliis in suo labore permansuris , de Apostolicæ potestatis plenitudine derogamus , cæterisque contrariis quibuscumque .

Fides præstanda transumptis.

Volumus demùm , ut earundem præsentium transumptis , seu exemplis , etiam impressis , manu alicujus Notarii publici subscriptis , & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis , eadem prorsus fides , tam in judicio , quam extra illud , ubique locorum habeatur ; quæ ipsis præsentibus haberetur , si forent exhibitæ , vel ostentæ .

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam chanc nostrarum confirmationis , approbationis , innovationis , volun-

voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis
infringere, vel ei auctu temerario contraire. Si quis au-
tem hoc attentare præsumperit, indignationem Omni-
potentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum
eius se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem *Dat. Pontificatus*
Anno Incarnationis Dominicæ M.DCC.XLVIII. Nonis *anno 8. die 5. Au-*
Augusti, Pontificatus nostri Anno Octavo. *gusti 1748.*

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

ANNO à Nativitate Domini Nostri Jesu-Christi mil-
lesimo septingentesimo quadragesimo octavo, In-
dictione undecima, die verò vigesimali sexta Augusti, Pon-
tificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini
Nostri D. BENEDICTI, Divina Providentia, PAPÆ
XIV. Anno Nono, supradicta Constitutio affixa, & pu-
blicata fuit ad Valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis
Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curiaeque Ge-
neralis in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, ac
in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Domini-
cum Contini, Apost. Curs. -- Horatius Mugnaini, Mag.
Curs.

Concuerda con la Bula, que el Ilustríssimo, y Reverendísimo
Señor Nuncio de su Santidad en estos Reynos remitió al Ilus-
tríssimo Señor Co-Administrador Don Gabriel Torres de
Navarra, para que se publicasse, y observasse en este Arzo-
bisulado de Sevilla.

Doct. Miguel Joseph de Cossío.

15

•whitewash, whitewash, whitewash

the like we have above. And so I say truly, that the
Nobility of this place, is as great as any in England.

BREVE RESUMEN,

DE LO QUE A FAVOR DE TODAS
las Religiosas, y demás personas, que están en
Clausura , dispone nuestro Santísimo Padre
BENEDICTO XIV. en su Constitucion Apostolica novissimamente expedida en 5. de
Agosto del año passado de 1748.

OR quanto , segun dice su Santidad , le consta mui bien , que muchas Religiosas por tener un solo Confessor Ordinario , ó quando mas dos , suelen algunas veces , ó por empacho , rubor , y verguenza , u otras causas , confessarse mal , perdiendo por este motivo miserablemente sus Almas : Por tanto , atendiendo su Beatitud al remedio de tan gravissimo daño , y peligro ; fundandose para ello en lo dispuesto por el Santo Concilio Tridentino , en las diversas resoluciones , que su Sagrada Congregacion al mismo fin ha dado , y en las distintas Constituciones Pontificias , que al mismo efecto por sus Predicadores se han expedido , en la Doctrina del Angelico Doctor Santo Thomás , de San Carlos Borroméo , de San Francisco de Sales , y de otros muchos Venerables Autóres , por esta su nueva Constitucion dispone , y manda lo siguiente .

Primeramente : Que se observe con toda puntualidad , lo que dicho Concilio Tridentino dispone en orden , à que los Prelados de los Conventos de Religiosas les concedan à estas , dos , ó tres veces al año , otros Confesores Extraordinarios , distintos de aquellos , con quienes se confiesan ordinariamente , para que assi puedan confessarse , y desahogar sus conciencias con ellos , sin rubor alguna .

Item manda, que quando dichos Confessores Extraordinarios vayan à este ministerio, ayan de comparecer ante ellos todas las Religiosas del Convento, assi las Preladas, como las Subditas, tanto Professas, como Novicias, con todas las demás, que por qualquier titulo, razon, ó causa habitaren en su Clausura; sin que por esto sea visto obligarlas, à que se confiescen con dichos Confessores Extraordinarios; sino para que assi, las que se quisieren confessar, lo puedan facilmente hacer, sin que las demás tengan, que reparar, ni que decir; y para que de este modo, las que tuvieren algunos escrupulos puedan comunicarlos, y oír saludables consejos, sin reparo alguno.

Item manda su Santidad, que los Prelados Regulares sean obligados tambien à señalar dichos Confessores Extraordinarios à las Religiosas de su Filiacion; lo que ayan de hacer dos, ó tres veces al año, y no siempre del mismo Orden, sino que à lo menos una vez cada año ayan de señalar por Extraordinarios Confessores, ó algunos Sacerdotes Seculares, ó de otra qualquiera Religion, u Orden, con tal, que estén aprobados por el Ordinario para confessar Religiosas; y que si dichos Prelados en esto estuvieren omisos, y no lo practicaren, segun, y como aquí se dispone, pueda entonces el Ordinario señalarlos, segun su arbitrio, sin que los Prelados Regulares puedan de ningun modo embarazarlo.

Item manda su Santidad, que si despues de haver concluido los Confessores Extraordinarios en algun Convento, sucediese, que alguna Religiosa, estando gravemente enferma, y en peligro de muerte, pidiese para su consuelo algun otro Sacerdote, distinto del Confessor Ordinario, para confessarse con él, y que practique los demás oficios de piedad, que en tales lances acostumbra la Iglesia, se le conceda sin dificultad alguna: y que los Prelados Regulares ejecuten lo mismo con sus Religiosas, y en su defecto conceda dicha licencia el Ordinario.

Item

Item manda, que si algunas Religiosas particulares, sin estar enfermas, rehusaren confessar con el Ordinario Confessor, persistiendo inflexibles en este parecer, à estas se les deberá conceder Confessor Extraordinario; lo que hará el Ordinario con las de su jurisdicción, y con las suyas el Prelado Regular, destinando siempre Confessor aprobado por el Ordinario, como se ha dicho; y si el Sacerdote, con quien dicha Religiosa se quisiere confessar, no estuviere aprobado para este efecto, se tratará con el Ordinario de que lo apruebe, salvo menores, para que pueda hacerlo aquellas veces, que prudentemente se juzgará ser conveniente: y si el Prelado Regular lo rehusare, podrá el Ordinario en este caso señalarlo, segun le pareciese justo.

Item dispone, que si las Religiosas particulares, sin estar enfermas, ni rehusar confessar con el Confessor Ordinario, sino solamente para mayor quietud de sus conciencias, y para su espiritual consuelo, pidieren licencia, para confessar algunas veces con algun otro Sacerdote aprobado por el Ordinario, consideradas las circunstancias de la Religiosa, y del Confessor, que pide, podrá en tal caso concedersele: y lo mismo deberán executar los Prelados Regulares, sin mostrarse en ello difíciles; pero si cautelosos, assi para examinar los Sugetos, que pidieren, como las Religiosas, que piden.

Item, señala su Santidad las calidades, que dichos Extraordinarios Confessores deben tener, que son edad madura, integridad de costumbres, prudencia, y ser aprobados por el Ordinario, para confessar todas Religiosas.

Item manda, que durante estará el Confessor, ó Confessores Extraordinarios, cumpliendo en algun Convento con su ministerio, los Confessores Ordinarios de él no puedan administrar el Sacramento de la Penitencia à ninguna de las personas, que estuvieren en su Clausura, sobre lo que encarga à los Ordinarios, castiguen à los que à esto

esto contraviniéren; y que ejecuten lo mismo los Prelados Regulares.

Ultimamente: Manda su Santidad à todos los Confesores Extraordinarios, yà sean de la Comunidad, y Convento, yà de las particulares de él, que despues, que ayan cumplido con su respectivo encargo, no vuelvan al Convento, ni tengan, continúen, o fomenten en él comercio alguno, aunque sea con motivo de espíritu, debajo de las penas, que estàn puestas contra los que van à Conventos de Religiosas; las quales penas las reproduce su Santidad, y las confirma, y renueva.